

JAKUB BOUDA

AFORKALYPSA

Tma

Svazek devátý

Dosud vyšlo:

- I Aforkalypsa
- II Aforkalypsa - Záhadný grimoár
- III Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!
- IV Aforkalypsa - Horší než oni
- V Aforkalypsa - Tantrická síla
- VI Aforkalypsa - Soumrak mágů
- VII Aforkalypsa - Dáma z hvězd
- VIII Aforkalypsa - Čelenka z peří

© Jakub Bouda, 2022

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2022

Typography © Beky, 2022

Obálka: Martin Šťastný

Korektura: Martina Krešne 2022

Slovo autora

Máte-li s někým nějakou rozepří, je třeba si to vyříkat. Aby, lidově řečeno, bylo ve věcech jasno. Jenže někdy je třeba udělat ve věcech jasno, i když je kolem černočerná tma. Samozřejmě i to lze. Ovšem je třeba počítat s vedlejšími účinky. A víte, jaké mohou být. Nevolnost, bolest hlavy, krvácení z uší a konečníku, výjimečně i smrt. No, možná může být smrt častější, než připouští příbalový leták.

Věnováno všem, kdož přežili doby temna a obzvláště těm, kteří i dnes, jen tak pro jistotu, stojí se zapálenou pochodní, což je mimochodem dobrá volba, protože pochodeň vám neposkytuje jen světlo, ale i bezpečí. Pokud tedy nestojíte uprostřed skladu výbušnin.

1 – Co s tím?

Jednotlivé hvězdy se marně pokoušely prosvítit černočerný vesmír. Pak se několik z nich seskupilo, promísilo se s mlhovinou a vytvořilo obří ústa. Takto vytvořené rty se semkly a po chvilce celému vesmíru oznámily: „Zdá se, že tady máme nějaký problém.“

V ten moment se objevila druhá ústa, tentokrát poněkud nazelenalá a s nimi i ruka, která vyvolila jeden z prstů, jenž ukázal směrem ke slunci. „Myslíš tohle?“

„No jo,“ zkonstatovala první ústa. „Ta koule se netočí.“

„A co má být?“ oponovala druhá sada rtů.

„Mělo by se to točit. A když se to netočí, bude tam dole nějaký průser.“

„Tak ať. Být všemohoucí neznamená, že máš dělat všechno. Jenom můžeš. Navíc, třeba to ani žádný problém není.“

„Jistě,“ pohrdavě odfrkla první ústa. „Pro nás ne, ale oni by...“

„Hele, to je relativní,“ přerušila je druhá ústa.

„Všechno je relativní,“ namítla ta první.

„Přesně! Takže se na to co?“

„Vykašlu?“

„Neuvěřitelné, jak já mám chytrého kamaráda,“ prohlásila druhá ústa a několik hvězdokup v pravém horním rohu se přemístilo o kousek výše. Kdybyste zrovínka v ten moment stáli dole v té tmě, určitě byste to považovali za šibalský úsměv. Jenže ti, kteří dole byli,

neměli čas a ani náladu čučet po hvězdách. Ti byli rádi, že vidí, kam šlapou.

Palácoví vojáci doprovázeli služebnictvo, které vyměňovalo pochodně a doplňovalo olej do lamp. Na ulicích, až na velmi ojedinělé případy, zahrnující pár opilců a jednu porodní bábu, spěchající k případu, nikdo nebyl. A proč taky. Před měsícem, pokud to tedy skutečně bylo před měsícem, zmizelo slunce a celá zem se propadla do nekonečné tmy. A ona to nebyla jen Aquilonie. Jenže to lid v Aquilonii nevěděl a ani ho to nezajímalo.

Ano, prvních pár dní bylo skvělých, člověk dospal veškerý deficit, který se mu během předchozích prosluněných dní podařilo nasbírat, ale jednoho dne se prostě probudíte a už se vám spát nechce. Klidně se na to zeptejte Růženky.

Jediný, kdo celou dobu pořádně nezamhouřil oka, byl Yull. Mít na starost královu bezpečnost je jedna věc, dělat to samé potmě, je daleko horší. Zejména, pokud hlídáte někoho, jako je Crabathor, tedy prohnáný viking, co chvilku nepostojí a nejradši by kolem sebe stále máchal nabroušenou sekerou. Ten teď ovšem seděl v chabě prosvětlené místnosti a nechával si od spícího druhorozeného syna ožušlávat prst.

„A já ti říkám, že je to průser jako mraky,“ nedal se odbýt Rumbnitz a dolil si z obrovského džbánu víno.

„Ale to já přece nerozporuji,“ odvětil Yorik.

„To jsem rád,“ přikývl spokojeně starý mág a usrkl z mosazného kalichu. „Takže ti nemusím vysvětlovat, co je teď naše povinnost.“

„Chytit Negata, sebrat mu ten ank a vrátit slunce na oblohu,“ doplnil mága nekromant Jenikus.

Yorik se zasmál, zakroutil hlavou a potáhl si z fajfky.

„Takže vy si myslíte, že prostě stačí chytit Negata a bude pokoj? Já na to mám rozhodně jiný názor.“

„Oblaž nás, prosím,“ pokynul směrem k Yorikovi teatrálně Rumbnitz a znovu si usrkl ze šťávy z hroznů.

„Tak za prvé,“ vypočítával Yorik. „Jak ho chcete chytit? Ví někdo z vás, kde teď je? No, možná někde mezi démony, ale to je dost široký pojem. A nevím, jestli jste si všimli, ale nemáme moc času.“

„Nikdy nemáme moc času,“ namítl Jenikus.

„To je pravda. Ale teď nemáme skoro žádný,“ řekl smutně Yorik. „A to se ještě musíme postarat o lidi.“

„Jo, lidi,“ vzdychnul Jenikus. „Někdy pomalu začínám chápat božskou nevráživost.“

Yorik pevně stiskl rty, aby nemusel pronést něco hodně ošklivého, ale i jeho výraz stál za to. Nakonec ale stejně promluvil. „Vlastně máš pravdu, Jeniku. Kašlem na to. Lidi za to beztak nestojí. My si tady s Rumbnitzem postavíme nějakou věž a budeme na to koukat pěkně svrchu. Alespoň uvidíme Adorité, jak ti prohání perka.“

„Uvidíte hovno,“ odsekl uraženě Jenikus a nahodil naštvaný obličej.

„Nechte toho,“ napomenul je oba Rumbnitz. „Je zbytečný se hádat, když nám nic jiného nezbejvá. Ank je v hajzlu, sluníčko taky. To znamená, že kromě neustálejších ataků monster nic nevyroste. A všichni časem pochcípaj hlady. Když teda něco neuděláme.“

„A to se chcete jako sebrat, nechat tady ty lidi bez pomoci a bloudit někde podzemím, dokud nenajdete toho lotra?“ oponoval Yorik. „Nezlobte se na mě, kmeti, ale to je čiré zoufalství.“

„Tak to vysyp,“ řekl Rumbnitz a převzal od Yorika fajfku.

„Co?“ zeptal se nechápavě Yorik.

„Tvůj plán, vnoučku. Jistě nějaký máš.“

„No mám. Ale je to spíš nápad. Plánem bych to nazýval jen sotva.“

„Stejně to vysyp. Tady už je totiž vážně každá rada drahá,“ zašklebil se Rumbnitz.

„Říkáš to, jako bys někdy za něco platil,“ vyklouzlo posměšně z Jenika.

„Drž hubu a nech toho kluka mluvit,“ šlehl po něm pohledem starý mág.

„A dávno už to není kluk,“ nedal se zastrašit nekromant.

„Možná sis toho během všech těch výprav nevšim, ale tady princ je...“

„Proč ho neposlechneš, Jeniku?“ přerušil nekromanta Yorik.

„S čím jako?“

„Řekl ti, abys držel hubu.“

„No tohle,“ hlesl opovržlivě Jenikus.

„Když budeš držet hubu, třeba se něco dozvíš. Říká se tomu vyváženost v hovoru,“ rýpl si do nekromanta i Rumblitz. Jenikus ale tentokrát skutečně zmlkl. Těžko říct, zda to bylo údivem z chování jeho společníků, na truc, a nebo zkrátka jen proto, že hořel zvědavostí. Ale vážně ztichl.

Yorik se pohodlně usadil v lenošce a upil ze svého poháru, aby si před řečí navlhčil rty a jazyk.

„Podívejte se,“ začal. „Jít hledat Negata je podle mě blbost. Navíc, když ho necháme být, on se nám ukáže sám. Vidím do něj jak do hubené kozy. Má neustálou potřebu si něco dokazovat. A mně. Takže když to bude trvat dost dlouho, uzříme ho na čele armády démonů. Ale jestli je tak hloupý, aby ank tahal sebou, to netuším. Na druhou stranu, ten ank se někde vzal. Někdo ho musel vyrobit. Stejně jako třeba tu sošku.“

„Hm. A kam tím míříš? Protože já to zatím vůbec nechápu,“ prohodil Rumblitz a rozpačitě si vyměnil pohled s nekromantem.

„Kam tím mířím? Tak to ještě nevím. Ale možná mi to řekne jeden z vás. Pinožíte se tu už věky. Třeba byste si mohli vzpomenout, kde se tady tyhle magický cajky vzaly.“

Jenikus zbledl. Byl to skutečně úctyhodný výkon na někoho, kdo si na bezkrevné tváři zakládá od nepaměti a posledních pár stovek let je ještě ke všemu mrtvý. Přesto se mu podařilo odstín ve své tváři změnit.

Ale ani Rumblitz nevypadal, že by ho poslední Yorikova

otázka nějak rozveselila. Jen dopil obsah své číše, razantně s ní třískl o stůl a rukávem si utřel pobryndanou bradu. Pak zakoulel očima, pohlédl na zsinalého Jenika a pronesl: „To nechceš, vole.“

„Vypadáte, jako když máte strach, dědoušci,“ prolomil nastalé ticho Yorik.

„Já mu jí lísknu,“ vyletělo z Jenika.

„Zbytečný. Jestli si chce fakt jít říct o novej ank, lískne ho někdo za tebe.“

Yorik zkřivil tvář. „Hele, vy dva. Nevím, jak vás donutit, abyste mi alespoň prozradili, kam mám jít hledat, ale možná pomůže tohle. Podle vašich výrazů soudím, že je můj nápad poněkud přes čáru a že mě čeká nějaký fatální výprask. Takže se vás zeptám jen jednou. Chtěli byste se na to koukat?“

„Ten kluk je fakticky úplně blbej,“ zavrtěl hlavou Jenikus.

„Dávno už to není kluk,“ zahučel Rumblitz do kalichu.

„Možná sis toho během všech těch výprav nevšim, ale tady princ je...“

„Drž hubu,“ vyštěkl tentokrát Jenikus na Rumblitze.

„No aspoň se ti vrátila nějaká krev do ksichtu,“ poznamenal suše Rumblitz a rozhodl se dál Jenika ignorovat.

„Takže?“ řekl Yorik a loupl po starcích očima.

„Ať ti to řekne děda,“ mávl rukou nekromant. „Stejně ví všechno nejlíp.“

„Do večera tu chci mít...“

„Jak se to pozná?“ přerušil svého vládce Yull.

„Jak se pozná co?“ vrátil mu otázku Crabathor.

Jak se pozná, že je večer,“ upřesnil svůj dotaz Yull a pokrčil rameny.

„No jo. Sluneční hodiny asi nejdou, co?“

Yull zavrtěl hlavou.

„No tak pocitově.“

„A teď je co?“ snažil se najít nějaký výchozí bod Yull.

„Teď je ráno, protože jsem vstal.“

„No, když to říká král, je to nepochybně pravda,“ zabručel Yull. „Jako výnos bych to asi nesepisoval, ale zkusím se toho nějak chytit.“

„Fajn,“ řekl Crabathor. „Takže do večera tu chci mít seznam veškerých zásob v paláci, ve státních sýpkách a sklepeních. Pokud nám někdo něco dluží, je teď nejlepší čas vzít si to zpět.“

„Nějaké obilí nám dluží Lichán,“ pokusil se přispět Yull.

„Jo, a protože Lichánci maj světla dost, nebudou mít problém nám to vrátit.“

„Lichánci maj světlo?“ vytřeštil oči Yull.

„Ne, ty osle. Jsme na tom všichni stejně. Stejně v prdeli. Takže zapomeň na nějaký mezinárodní konflikty. Nemůžeme nikomu pomoci, protože si sami nevíme rady, ale přitěžovat nikomu taky nebudeme. Měl jsem na mysli místní chytráky, kteří by si z našeho obilí mohli v téhle ošklivé situaci udělat výborný byznys.“

„Chápu. A dál?“

„Dál chci veškeré stavy dobytka a lesní zvěře. Dobytek

chci na kus přesně. Až to budeš mít, doručíš ty informace Sarkastickým následovníkům. A oni ti spočítají, kolik kusů dobytka je třeba porazit, aby nám zbylo krmivo pro ostatní. Maso nasolit.“

„Mám nechat spočítat i ryby, šéfe?“ našpulil nadšeně rty Yull.

„Jistě. Beztak máš jinak hovno co na práci. No uznej sám,“ dodal Crabathor, když si všiml Yullova přikrčeného obočí. „Kdy jsi mě musel naposled zachraňovat?“

„Asi včera,“ odpověděl zamyšleně Yull. „Těžko říct, můj pane, je to teď časově tak matoucí. Myslím, že si se potřeboval vypařit poté, co tvůj syn, dejž mu bohové věčnou slávu a klid, zesral drážkované čalounění na samotném trůnu. A pokud chceš namítnout, můj neohrožený vládče, že před Neferfe ti není třeba obrany, dovol, abych ti připomněl, co se stalo tvému švagru Umejtésovi. Jako by snad ztráta anku nebyla dost ponižující sama o sobě.“

„Dobře, dostals mě. Ale nesrovnávej mě s Umejtésem.“

Yull nakrčil čelo až se mu u kořene nosu nahromadila kůže ve faldech. „Tak to by ani dost dobře nešlo, jsi mu zhruba sem,“ a ukázal si na prsa.

„Haha,“ přerušil Yulla aquilonský král. „Možná nejsem největší, ale mé zemi teď žena nevládne.“

„Ne, to máš pravdu,“ přikývl Yull. „Tvé zemi vládne tvůj syn, který se toho ovšem oficiálně vzdal a tvůj otec, který o to nikdy nestál. Uznávám, že Neferfe už by byla poslední rušivou kapkou dopadající na lesklou hladinu tvé mužnosti.“

„Ven!“ zařval naoko rozčilený Crabathor. „Mazej vocad', ty šmejde holohlavej!“ neslo se za Yullem chodbou, kterou prosvištěla vikingská sekera. Ale Yull už tam nebyl. Proto byl také ve funkci tak dlouho.

2 – Invaze

Rudě světélkující chodba se plnila kouřem z pochodní, puchem z démonů, i samotnými démony. Byli tu zplozenci z těch nejhlubších děr. Jejich hadovitá a šupinatá těla se vinula chodbou a překážela. Pak tu byli dravci. K jejich popisu se dosud nikdo podrobně nedostal a nebylo to jen nedostatkem talentu. Většině lidí chybí základní odolnost. Jak chcete popisovat něco, co má sto dvacet zubů, ostrých jako cokoli, co u sebe nosil svého času Messuleth, drápy párající staleté duby a plive to po vás střídavě plameny a kyselinu, když vězíte v chutném a měkoučkém těle, které se po zásahu žaludečních šťáv roztéká a v plamenech se ošklivě kroutí. A co si budeme povídat, poznámková špulka s pergameny vám shoří většinou jako první.

A teď tu byli. Černí, statní s vypracovanými svaly pod kůží, s ne zrovna vábnou srstí, připomínající ocelový kartáč. Jejich oči netrpělivě vyhlížely kořist, a to i v případě více párů. Z jazyků, olizujících věčně hladové mordy, kapaly sliny, které na kamenné dlažbě tiše syčely. Jedni měly nohy krátké a silné, jiní dlouhé a štíhlé. Byli tu lovci i štváči. Při pohledu na ně vám muselo být jasné, že vaše první zastávka na vydýchání, bude i tou poslední.

Dalšími, kdo se řadil v úzkých chodbách, byly stíny. Těm to šlo ovšem bez tlačen. Když nemáte hmotné tělo, dokáže se vás na jedno místo natěsnat skutečně mnoho. Jistě, nebyli tak odolní jako dravci a plazi, ale svou práci

odvedou. I kdyby měli jen rozptylovat mágy. To už Negato věděl.

A nejen to. Také věděl, že tu všude kolem panuje nervozita. Léta, a když říkám léta, myslím tím věky, se tu k něčemu schylovalo. Poslední bitva, Soudný den, Armageddon, Apokalypsa, Ragnarok a další. Jenže to vždycky tak nějak vyšumělo do ztracena. Tedy až na službu v Karaku. Ale ani tam se brány neotvírají tak často, aby se jeden udržel ve formě. Většina démonů znala svého nepřítele jen z vyprávění. A většina z nich ani nechápala, proč jsou lidé nepřátelé. Možná už to nevěděl nikdo. Kromě Negata. Ten to věděl, protože byl jedním z nich.

Jakýsi démon s doutnajícími rohy, s jizvou táhnoucí se přes téměř celá olýsalá záda, něco zavrčel a tvorové v chodbě se dali do pohybu. Brána, jindy pečlivě strážena a zavřená, se rozevřela a vrhla po krvi lačné potvory do nočního světa.

„Kam směřuje tahle horda?“ zeptal se Negato od pohledu důležitého zplozence, který v ruku třímal pergamen a něco si v něm odškrtával. Než se vůbec uvolil k Negatovi stočit zrak, pečlivě osušil kouskem látky právě dokončený zápis.

„Kdo se ptá?“

„Ptám se já, mág Negato, pekelněj zmetku,“ vybuchl vztekle zohyzděný čaroděj. „Tak koukej mluvit, než tě roztrhnu na dva kusy.“

„Jo ták,“ pokýval hlavou fešácký démon. „Mně říkaj Matt,“ představil se démon. „Rockbaal mi říkal, že přijde

nějakej nervózní mág. Takže abys měl pokoj, tahle horda vystoupí z portálu někde u Fakedaimondu. Pokud bys to potřeboval vědět přesně, tak je to ostrov Prdelós. A jen pro tvou informaci, já nejsem pekelný zmetek. Pekelný zmetci tu budou za chvílku a mají namířeno do Gabrety.“

A skutečně. Cosi ohavného se sem začalo pomalu trousit. Dost špatně se to popisuje, asi jako tříoká vrána, ale bylo to jako kdyby se na výlet chystal útvar mezidruhových pokusů. Málokdy jste zahlédli dva stejné jedince. Někteří běhali po čtyřech či šesti. Další se nesli po dvou jako lidé. Jiní měli zakrnělá křídla, náznaky zobáků, sem tam se objevilo kopyto nebo roh, ale vždy to bylo spíše na škodu. Rozhodně nebudili dojem smečky rváčů. A to byla jejich zbraň, protože když se setkáte tváří v tvář s medvědem, víte, co máte dělat. Nebo nevíte a umřete. Ale tady si lehnutím na zem a předstíráním vlastní smrti nepomůžete. Tihle zmetci vás ohlodají na kost. A to, že se u toho proberete a začnete křičet, vám už nijak nepomůže. Problém je, že to, jací jsou, zjistíte pozdě. V první chvíli, když narazíte na nějakého pekelného zmetka, ustrnete v lítosti. Sklopené uši, prosebný výraz ve tváři, stažená oháňka nebo jiný ekvivalent. Jeden by se s nimi rozdělil o poslední sousto. A bude skutečně poslední, to mi věřte.

„Hm, fakt fešáci,“ ohrnul horní pysk Negato.

„Přesně. Nechceš jít s nima?“ zazubil se Matt. Negato se na něj zahleděl, jako by ho chtěl prohlédnout i zevnitř.

„Říkal Rockbaal výslovně něco o tom, že tě nemůžu

zabít?“ vznesl mág otázku, když se dosyta vynadával. „Myslím, že ne,“ odvětil démon Matt a zamračil se, jako kdyby se pokoušel rozpomenout na celý rozhovor s Rockbaalem. „Ne, nic takového neříkal,“ zavrtěl po chvíli hlavou. „Jen že mám dohlédnout na dnešní průběh odchodu hord Temnoty.“

„Fajn, takže se budu mít na co vymluvit,“ syknul Negato a natáhl k démonovi svůj odporný pařát. Dlouhé zdeformované prsty zakončené nemytými drápy se sevřely kolem démonova hrdla.

„Matka ti říkávala, že jsi ošklivý?“ sípal démon, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by z něj vyprchával život. Negato sevřel pěst a s ní i nebožákův krk.

„Ach ne, už to mám,“ skřehotal Matt. „Předeslal sis vysoké cíle, a jejich nenaplnění tě ničí tak, že se každou připomínku tvého nezdaru snažíš zabít?“

Negato zuřivě zaskřípal zuby. „Nemůžeš prostě chcípnout?“ zavrčel pak přes sevřený chrup, jak se snažil démonův krk rozmačkat na kaši.

„Asi jo, ale budeš muset najít moje slabý místo. Krk to evidentně není. Ale pohodlný taky ne,“ snažil se démon rozzuřeného mága alespoň malinko uchlácholit.

„A pak že nejsi zmetek,“ ulevil si Negato a pustil Matta na zem. Ten jen několikrát zakroutil hlavou, aby se ujistil, že mu neupadne a bez dalších slov se věnoval sčítání radících se zmetků.

„Až budeš vypravovat váрку do Aquilonie, dáš mi okamžitě vědět, jasný?“ vyštěkl Negato příkaz, ze kterého sálala výhrůžka.

„Jak si přeješ, mágu. Hlavně udrž oblohu v tom stavu, v jakém je teď.“

„Tvoje starosti bych chtěl mít,“ zamumlal Negato a luskl prsty, načež zmizel. Měl tenhle trik rád. Naučil se ho nedávno. Bylo to lepší než ty zatracené portály, do kterých mohl kdekdo vlézt a páchat škody.

„Kdes byl?“ vyrazil ze sebe úlevně Belfegor, když se Negato zjevil před ním.

„Zařídít takovou maličkost,“ odvětil Negato a mávl rukou.

„Ale ty seš nějak nervózní.“

„Skutečně? Připadá ti to tak? Tak to asi bude pravda,“ přitakal Belfegor. „A já ti hned řeknu proč. Protože venku někde pobíhá ten tříklop Horor. To, že je zrovna tma, ho už na moc dlouho nezdrží. Spíš vůbec.“

„Já ti nevím,“ pokusil se situaci zlehčit Negato. „Kdyby si Horor chtěl vyřizovat nějaký starý účty, už by tu podle mého dávno byl. Navíc mi přijde, že je to docela pohodovej kluk. Obr. Balvan. Tříklop. Vycházeli jsme spolu bezvadně.“

„Pohodovej?“ zavyl Belfegor a z nozder mu stoupal modrý dým. „Jak myslíš, že přišel k tomu jménu?“

„Jako každej jinej,“ mávl pařátem Negato. „Jména ti nic neřeknou. Podívej se na mě. Připadám ti nějak deprimovanej?“

„Ani ne,“ potvrdil po chvilce Negatovu domněnku Belfegor.

„No vidíš. Takže si můžeme dát pivo. Máte tady dole vůbec pivo?“

Belfegor neodpověděl, jen na Negata němě civěl. Někde vzadu na zátylku ho něco pálilo. Neodbytný svědivý pocit, že je něco špatně. Ale nedokázal říct co. Takže bezmyšlenkovitě vyhrkl první otázku, kterou mu přinesla slina na jazyk. A že se mu tam drala každou chvilku.

„Kde je ank?“

„Schovanej, kámo.“

„Tys ho nezničil?“

Negato se zamračil. „Zničit ho? Proč? Budeme ho potřebovat.“

„Na co bychom ho asi potřebovali, mágu?“

„Tak to je jednoduchý, Belfegore. Nejdřív si podrobíme svět. A až budou všichni v okovech, vrátíme Slunce na oblohu.“

„To nemyslíš vážně!“ zařval Belfegor.

„Ale myslím,“ přikývl Negato. „Myslím to úplně vážně. Protože, když ho tam nevrátíme, všechno živý tam nahore uhynie. A komu bychom pak vládli, he?“

„Nemáme nikomu vládnout, mágu. Máme je zničit,“ zachrochtal Belfegor a při té představě mu z koutku vyrazila sžíravá slina.

„Áno. Zničit. A řek ti ten chytrák, co ti tohle nalil do hlavy, taky proč?“

„Proč ne?“

„Aha,“ pochopil Negato. „Tak tohle bude tenhle druh debaty. No tak to jsem rád, že je ten ank schovanej.“

„Okamžitě mi tu věc přineseš,“ zasyčel varovně Belfegor.

„Nepřinesu,“ odsekl Negato jako našťavané malé děcko.

„Svou část dohody jsem splnil a na ničem jinym jsme se

nedohodli. Takže si, slovutný Belfegore, vyliž prdel. A nezapomeň, že máš u mě ještě vroubek.“

Belfegor zavrčel. „Myslíš ten příkaz tě zabít?“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou Negato. „Za to se nezlobím. Zrada je patrně součástí místního koloritu, ale tu plesnivou cestu za Hororem, tu ti nedaruju. Ještě teď cejtim v krku prach a na ksichtě pavučiny.“

„Ta cesta byl tvůj nápad, mágu,“ bránil se nařčení Belfegor.

„No a?“

„Co no a? Jak no a? Víš, že seš komplikovaná osobnost, mágu?“

„Nepovídej. Teda povídej,“ opravil se Negato a mávnutím ruky si přičaroval téměř stejný trůn, na kterém seděl Belfegor. Jen ten Negatův byl o pěkný kus větší.

3 – Čum, kam šlapeš

Terora stála opřená zády o palisádu a ukusovala z jablka. To Pyšta vedle ní vypadal o dost nervózněji. Tedy pokud se v matném světle, které vycházelo ze sídla čarodějky Aknell, dají rozeznávat pocity ve tváři. Možná ano, možná ne. Ale Pyšta nervózní byl. Ne, že by se snad bál. To ne. Na to byl moc dobrý voják. Jen ho děsila představa, že se znemožní před svou ženou, která – a to si povězme bez jakýchkoli skrupulí – byla mnohem lepší válečnicí než on a než tisíce dalších.

Pyšta se ovšem své obavy, alespoň před Terorou, snažil mistrně skrývat, a přestože jeho dlaň doslova tekla po jílci meče, upíral oči do tmy a snažil se z okolních zvuků vytěsnit Terořino chroupání. Byla to už třetí noc od minulého útoku. Byl rychlý, nečekaný a zastihl je nepřipravené. Teď už věděli, s kým mají tu čest a zařídili se podle toho.

„Nespíte?“ ozvalo se vedle nich.

„Copak to jde?“ odpověděl Pyšta a přitom přemýšlel, jak se sem mohla Aknell tak nepozorovaně přiblížit.

„Čekáme na tu havěť,“ řekla Terora a ukazovákem si vtlačila do úst ohryzek jablka. I s bubákem.

„Budou tu brzo,“ oznámila jim Aknell.

„Jak to víš?“ ozval se Pyšta, který si před tím lehce odkašlal, aby se mu nezadrhl hlas.

Choval k Aknell respekt. Nebylo to sice žádná letitá čarodějka jako například nejstarší Zadarka, ale respektu

si užívala snad i více. Dost tomu pomáhala ta hůl, kterou ani na vteřinu nepouštěla z ruky a hadi, kteří se jako syčící ozdoba vlnili na její špici. A pozorovali. Pozorovali, koho by mohli uštknout. Pyšta se při té představě lehce otřásl.

„Tentokrát je cítím, Pyšto,“ odpověděla mu Aknell. „Cítila jsem i ten první útok, ale nedokázala jsem to nebezpečí nikam zařadit. Teď už ovšem víme, kdo nám leze do kurníku.“

„Upřímně bych to radši nevěděl,“ povzdychl si Pyšta.

„Mně je jedno, koho zabiju,“ utrousila Terora. „Vždycky je to stejný. Buď oni, nebo my. Ať je to, kdo je to.“

„Já věřím, že to budou oni, kdo se nedožije východu slunce,“ předpověděla Aknell.

„Nezlob se, Aknell,“ zabručel Pyšta, „ale to je trochu ujetý tvrzení, protože to vypadá, že se toho nedožije nikdo. A co se, do hajzlu, vůbec děje?“

„Dějou se zlé věci, Pyšto,“ odpověděla se smíchem Aknell. „Ještě sis nezvykl?“

„Pořádně to natáhněte! Nebojte se zabrat! Ukažte svaly! Kdo to přelomí, dostane ode mě volnou vstupenku do harému!“

Rota seřazená za sebou si omotala lana kolem předloktí a zabýčila. Ozvalo se sténání namáhaného dřeva.

„Ještě kus, ukažte, že nejste slečinky!“ řval seržant Kruřas, veterán mnoha bitev.

Dřevo znovu zaprašťelo.

„Ták, to je ono chlapci. Pořádě to uvažte a jdeme na další.“

Byly to zvláštní válečné stroje. Aquilonie je kdysi dostala darem od Lichánu, přesněji od Volakuse a jeho přátel, ale doposud nenašly užití. Až teď. Když podle pečlivého plánu sestavili první, vypadalo to, že se něco nepovedlo. Všichni zírali na něco, co připomínalo na bok převržený katapult, akorát to mělo dvě ramena a municí to nestřílelo vrchem, nýbrž z boku, pěkně pár centimetrů nad zemí. V tomto případě byly municí kameny pospojované drátem. A teď tu těch strojů stála celá řada. „Skoro je mi nepřátel až líto,“ zabručel si pro sebe Kruťas a dal pokyn k natažení dalšího ramene.

V okolí hradeb panovalo šero. Na hradbách plály magické ohně, které sem instaloval Rumbnitz. Oproti loučím měly tu výhodu, že netrpěly na vítr, nebylo třeba je měnit a o dost lépe svítily. Podobné ohně nehořely ovšem jen na hradbách, ale po celém Nóblu. Život tak byl o něco snesitelnější. Ale jestli je ještě dnes nebo už zítra či snad ještě včera, nevěděl nikdo. Jakýs takýs přehled měli vojáci, kteří dostávali jídlo v pravidelných intervalech, ale po několika dnech se to slilo do jednoho nekonečného dne i jim.

O několik hodin později poslal Kruťas unavené vojáky do postelí a k pozemním balistám přiřadil nové jednotky. A další partu vedl Kukulín. Už od pohledu to nebyli příjemní hoši. Tvrdé pohledy, zarostlé tváře, jizvy, sem tam chybějící nějaký ten kousek jako špička nosu nebo ucho. Válečný materiál. AFOR. Chlapi a ženský, co se

před ničím nezastaví. A znamenalo to jediné. Útok se blíží. Ale tentokrát už se nenechají nacytat.

První útok byl devastující. Než si vůbec někdo zodpovědný uvědomil, co že se to vlastně děje, padly stráže u všech bran a ta démonická sebranka vnikla do města. Hromada s mrtvolami poté dosahovala neuvěřitelné výše. Ale to se už nesmí opakovat. Král, který nedokáže ochránit svůj lid, je král bez lidu. A to je horší, než dřevorubec bez sekery a pily. Naštěstí zakročilo mágské trio, které se zrovna vrátilo z výpravy na druhém konci světa a všechny vetřelce do jednoho zničilo. Ale teď už je to jen na vojácích.

„Naším úkolem je chránit obsluhu těch strojů,“ řekl Kukulín svým mužům. Nejprve bráníme vojáky, potom až stroj. Je to jasný?“

„Jasný!“ ozvalo se sborově.

„Fajn. Druhá věc. Nikdy, ale fakt nikdy nelezte před ty stroje. Protože vám garantuju, že udělat to podruhé, už nedostanete šanci.“

„A co když nepřítel ustoupí?“ vznesl dotaz jeden klanový bojovník.

„Tak ho necháte ustoupit. Za tudle čáru,“ řekl Kukulín a máchl mečem podél stěny strojů, „se prostě neleze. Tady věhlasný seržant Kruťas vám hned ukáže proč.“

Na Kruťasův pokus se rozeběhlo osm vojáků, kteří táhli nebo tlačili vůz s dřevěnými figurínami. Ty byly navlečené do zbroje. Na voze plálo několik pochodní. Když vojáci vůz dotlačili nějakých sto kroků od strojů,

nechali ho stát v poli a vrátili se zpět. Když se zařadil poslední z nich, vydal Kruťas povel. „Pal!“

Klepeta stroje sebou šklubla, jako by se chtěla vykloubit a vrhla před sebe připravené nálože. Vzduchem to hvízdlo a vůz zmizel. Zamíhalo se jen pár jisker z letících pochodní, ale pak bylo pole zase čisté, jako kdyby tam žádný vůz nikdy nestál.

„Ty krásu,“ ozvalo se za Kukulínovými zády a byl to jeden z těch slušnějších výrazů. Nakonec, co vám budu vyprávět. Znáte přece vojáky.

„Nějakej zájemce na dalšího figuranta?“ zašklebil se Kukulín. Odpovědí mu bylo hrobové ticho.

„Myslel jsem si to. Takže všichni na pozice a čekáme. Koho chytну chrápat, toho budit nebudu,“ řekl mnohovýznamově Kukulín a mávl hřbetem ruky, což byl pokyn, aby se bojovníci rozešli.

„Ty, Kukulíne,“ obrátil se na válečníka Kruťas. „Je na ty chlapy spolehnutí?“

„Se ví,“ odtušil Kukulín. „Ale nedělej si obavy. Jestli z tý pekelný sebranky něco zbyde, než dojdou až k nám, zabiju je sám. Kluky jsem vzal spíš jako psychickou podporu tvým vojákům.“

„Když to říkáš,“ utrousil Kruťas. „Jako já viděl některý Aforáky v bitvě se severním národem, ale to byla jiná generace. Zing a Zang, Krull...“

„Tihle nejsou o nic horší. Ale jestli tě to uklidní, můžu ti zrežírovat nějakou malou ukázkou.“

„Ale von je sám,“ namítl jeden z vojáků. „To není moc fér.“

„Není, no,“ řekl Kukulín. „Ale kdyby vás bylo víc, už byste si navzájem překáželi.“

Voják jen nechápavě zavrtěl hlavou a pomyslel si něco o bláznech. Pak zaútočili.

Skutečnost byla taková, že onen rozumbrada se skácel k zemi jako první. Až se vzbudí, bude mít velkou bouli a životní zkušenost, která je k nezaplacení. Druhý voják po bojovníkovi sekl mečem, aby zjistil, že celkem mistrně prořízl vzduch, zatímco mu – proboha, odkud to vlastně přišlo? – dopadla pěst na spánek. Třetí a čtvrtý nebožák zaútočili současně. Meče o sebe zazvonily. Pak dva z nich zazvonily o zem a tento zvuk následovalo i dvojí žuchnutí.

Zbýval velitel skupinky. Ten dosud postával vzadu a vyčkával, jak souboj dopadne. Teď už to věděl celkem jistě. Ale on se před Kruťasem nenechá zesměšnit. Pevně uchopil meč do obou rukou, napřáhl ho před sebe jako píku, udělal dva rychlé kroky a skočil. Tři příšerné rány přes ledviny dostal ještě dřív, než dopadl. Když se tak stalo a jeho brada vyhlásila válku drobnému štěrku, přišlápl mu bojovník krk a opřel mu špičku meče mezi lopatky.

„Skvěle, Dane,“ zatleskal Kukulín. „Ještě se máš pořád co učit, ale jako ukázka to myslím stačilo.“ Pak se Kukulín obrátil k oněmělému Kruťasovi. „Vyhovuje?“ Kruťas jen nechápavě zavrtěl hlavou. „A to jsou všichni takoví?“

„Ale ne,“ řekl naoko skromně Kukulín. „Máme desítky lepších bojovníků, než je tady Dan. Ale už by to nemuselo skončit jen sbírkou modřin a odřenin.“
„Aha,“ pronesl Kruťas a bylo to to jediné, na co se zmohl.

„Takže už jsi klidnej?“ zeptal se ho po chvíli Kukulín.
„Po tom, co jsem viděl? No, Kukulíne, asi takhle. Věřím, že nepřítel nemá šanci. Ale odpusť, klidnej teda moc nejsem. Pár takových lidí na špatný straně a máme tu převrat.“

„Převrat?“ propukl v nefalšovaný smích Kukulín.
„Převrat?“ zopakoval, když se nadechl. „Většinu z nich by Yull překousnul už na schodišti do trůnního sálu. Všechny ne. To zase ne. Někteří by prošli. Protože Crabathor si chce taky praštit. Jako každěj. A to by Yullovi nikdy nevodpustil, kdyby na něj nezbylo.“

Kruťas pozorně sledoval Kukulínovu tvář, než se odhodlal něco říct.

„Už ti někdo řek, že seš šílenej?“
„Je vlastně dost málo lidí, který to neřekli,“ mávl rukou Kukulín. „Jenže lidi dneska děsně kecaj. Dáš jim čepel na krk a řeknou cokoli.“
„Jo. A o tom mluvím,“ povzdechl si Kruťas.

„Nechceš se jít podívat kousek dopředu?“ poštuchovala Terora Pyštu.

„Jasně, co tam mám hledat?“
„Odvahu?“ špitla Aknell a vysloužila si od něj za to hodně ošklivý pohled.

„Hledat nic nemusíš,“ řekla Terora. „Nakonec je tma jak v prdeli a ty víš, co se v takových místech dá najít.“

„Leda hovno,“ zasmála se Aknell a tentokrát si vysloužila nesouhlasné zavrtění hlavou. Takhle přece dáma nemluví.

„Ale dostane tě to do střehu,“ pokračovala Terora.

„Zbavíš se tý nervozity. Seš dobrej voják. O to jsem se postarala. Tak se prostě projdi po tmavém lese. Přijdeš na jiný myšlenky.“

„A čum, kam šlapeš,“ doplnila Aknell. „Nechala jsem tam nějaká překvapení.“

„Fakt?“ zeptala se čarodějky Terora a v jejím hlase bylo znát malou obavu.

„Ne, určitě by do toho šlápl. Ale bude si dávat pozor.“

„To jsem si oddechla,“ řekla s úlevou Terora. „Já toho chlapa totiž miluju.“

„Já vím. Proto se ti snažím pomoci z něj udělat toho chlapa. Víím, jaké to je, strávit nějaký čas s Yorikem a nesrovnávat s ním ostatní muže.“

„A jaké to je?“

„Našla jsem si Apofise. To je asi odpověď na všechno.“

„Tak to mi moc nepomůže.“

„Ne. Ale já ti poradím. Přestaň na to myslet. Pyšta nás všechny ještě překvapí.“